

Tuntuu siltä, että kukaan ei voi elää ilman omaa kännykkää tässä maailmassa. Minä, ihminen jolla on vanha Samsungin pieni puhelin johon ei pysty edes lataamaan mitään olen usein huomannut että ihmiset ovat Hulluja omiin iPhone blaa blaa blaa. Eihän niissä mitään pahaa ole ja ymmärrän ihmisiä mutta hei oikeesti... Tuli kavereitten kanssa vähän puhuttua tästä mutta lopetin sen heti kun ymmärsin että siitä ei tule mitään. En minä tavallinen ihminen pysty saamaan toista tajuamaan että hän on nyt liian innoissaan omasta esineestä joka on alun perin keksitty siihen että voisi soittaa! Ja ei siinä mitään mutta kun yritän puhua tästä asiasta he rupeavat tuijottamaan minua kun hullua. Tässä pari esimerkkiä tällaisista keskusteluista: - Ei se WhatsUp ole niin tärkeä. - No on se! - Selitä. - Siellä voi lähettää viestejä ilmaiseksi ja muutenkin. - Mutta voithan sä nyt lähettää tavallisia viestejä. - No en! Ne on kalliita ja läksyistä pitäisi kysyä erikseen! Ihmiset, oikeesti... Te oikeesti joskus kuulostatte tältä... Miksi ei vain hiukan ajatella ja hankkia joku halvempi palvelu? Mä tekisin ainakin sillain. On mulla yks tuttu joka heti kun sai tietää että olen tietokoneella aivan liian pitkään rupesi mulle todistamaan miten huonoa se on ja että mun pitäis muuttaa mun elämää jne. Ensinnäkin, enköhän ole jo tarpeeksi vanha ymmärtämään mitä teen ja sen että kannan vastuuta siitä, en ole tyhmä enkä istu kuitenkaan koko päivää. Toinen. Kuule, sinä itse olet puhelimella ja silloin kun sinulle puhutaan niin et edes yritä jotenkin puhua takaisin. Istut vain kun hypnotisoitu katsoen siihen näyttöön. Ja jos minä opiskelen netissä niin mitä teet sinä? Istut SnapChatissä ja teet selffieitä. Kuule. Minusta tuntuu että vaikka sinä oletkin "rikas" tai oikeastaan vanhempasi, se ei tarkoita vielä sitä että saat hyvän tulevaisuuden tuolla tavalla. Tiesitkö muuten että et saa kaikkea perinnöksi? Joudut jakamaan sen siskosi kanssa ja maksaa vielä kaikenlaisia laskuja siitä perinnöstä. Kuule, minä tiedän. Myin 12vuotiaana menehtyneen mummini talon ja allekirjoitin kaikenlaisia lappuja. Hauskaa jakaa perintöä kahdeksan sukulaisten kanssa. Jouduttiin oikein miettimään että ahneet tädit ja sedät eivät ottaisi itselleen enemmän. Hauskaa, kun äitisi tietää kaikki lajit ja on mennyt suuria tilanteita läpi. Tiesin aina että "rikkaat" ihmiset voivat olla hyvin ilkeitä ja tyhmiä. Käytät ihmisiä, ja sitten heität ne pois. Petät. Puhut pahaa selän takana. Minäkin osaan valehdella, tiesitkö? Ymmärrän hyvin että ihminen joka pari viikkoa sitten halusi tehdä minusta ja muusta ihmisestä syyttömiä syyllisiä ja ja nyt yrittää olla paras kaverini tahtoo minulta jotakin. Että voisit käyttää minua hyvänäsi jonka jälkeen heittää pois ja taas tulla luokseni kun tarvitset. Suunnitelma ei onnistunut. Ja nyt teet itsestä enkelin ja minusta pirun joka mukamas petti sinut. Luuletko että en huomaa sinun silmistä, että voit olla kirkas ulkoa mutta sisältä olet harmaa. Ei sinussa ole sitä oikeaa valoa joka lämmittää minua. Sen on toisella ihmisellä. Sillä jonka "valitsin". Myönnän että hän hiukan tunki väliimme mutta hän jollain tavalla pelasti minut, sillä tiesin että silti pian heittäisit minut pois. Ja sitten olisin yksin. Se ihminen jonka kanssa olen nyt tekemisissä on minulle parempi vaihtoehto. Onhan hänelläkin huonoja puolia mutta hän ei käytä niitä. Hän haluaa olla kanssani ja se on luotettavampaa. Hän on vain lähempi minulle ja ei ole tehnyt mitään pahaa minulle. Anteeksi niille ihmisille jotka eksyivät lukemaan tunteitani. En vain pysty pitämään suuria asioitani päässä kauan. Tulisni hulluksi. Mutta onko olemassa niitä joita kiinnostaa mitä muut ajattelevat ja mitä ihmisillä tapahtuu elämässä? Jos on, voisitteko arvostella tätä mielipidettäni. Olen sellainen ihminen joka tarvitsee huomiota. Anteeksi... Voitte toki myös kertoa omia tarinoita jos haluatte, olisi kiva kuulla että en ole ainoa ongelmien kanssa. Mutta pehmeässä muodossa kaikki sitten, jooko? Kiitos että luitte ja kaikkea hyvää teille ihmisille!